

Jaap Hoogerdijk in de mand op een hoogte van circa 70 meter.

verschillende kleinere vliegers aan één touw boven elkaar. Zijn gedrevenheid nam steeds toe. De verhalen over hotelkamers vol met canvas, zijde en naaimachines zijn legio en zijn kennis over aërodynamica groeide met de dag.

Al gauw verbeterde hij de doosvlieger door er "vogelachtige" vleugels aan te zetten, die de stabiliteit bij harde wind enorm verhoogden. Binnen één jaar was hij zover met zijn vinding, dat de ene pilootvlieger en de zeven liftvliegers de lijn zo strak trokken dat de draagvlieger van 7 meter samen met een persoon in een mand al een hoogte van 300 meter bereikten. Zijn eerste test was in de maand december 1901 voor het Ministerie van Oorlog. Na drie dagen uitstel durfde hij het aan ondanks een zeer lage bewolking op een hoogte

van 150 meter. Al de vliegers verdwenen hierin en ook de draagvlieger met het mandje met zijn zoon. Toen deze weer naar beneden kwamen, waren Leon en de mand volkomen wit! Ze waren in een

sneeuw-wolk terecht gekomen. Het systeem werkte zo goed, dat er zich slechts kleine ongelukjes voordeden.

Eenmaal schoot de lier uit de verankering toen hij het aan het indraaien was, het gevolg: een op hol slaande lier met zijn arm er aan, die onder dat geweld spoedig brak. Een andere keer belandde hij, staande in zijn mand, met een vlieger in een hele hoge eik en weer een andere keer deed de statische elektriciteit, opgewekt door de stalen kabel, een toeschouwer tegen de vlakke werpen.

Volgens zijn noteringen heeft het systeem zelfs op ruim 4 km hoogte gestaan en zijn hoogste notering voor het mandje en de man was 1 km. Cody bleef met zijn vliegers doorgaan, maar al spoedig zag hij de beperkingen van het systeem.